

- 2) Hvis dette er tilfældet, kan da de socialpolitiske formål, der lå til grund for indførelsen af en deltidskontrakt, ligeledes begrunde en forskelsbehandling i henhold til den nævnte rammeaftales § 4, stk. 1, når der udbetales en mindre gunstig godtgørelse i forbindelse med ophøret af et ansættelsesforhold, og det står arbejdsgiveren frit for at vælge, om deltidskontrakten skal være tidsbegrænset?
- 3) Såfremt det antages, at der ikke foreligger nogen rimelig begrundelse i henhold til § 4, stk. 1, skal direktiv 1999/70, med henblik på at sikre dette direktivs effektive virkning, da fortolkes således, at den ulige behandling af midlertidigt ansatte og fastansatte i henhold til den nævnte spanske lovgivning i forbindelse med en godtgørelse for kontraktens ophør udgør en forskelsbehandling, der er ulovlig i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der udgør en del af EU-retten grundlæggende principper?

⁽¹⁾ EFT L 175, s. 43.

Appel iværksat den 17. november 2016 af Sun Pharmaceutical Industries Ltd, tidligere Ranbaxy Laboratories Ltd og Ranbaxy (UK) Ltd, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 8. september 2016 i sag T-460/13, Sun Pharmaceutical Industries Ltd, tidligere Ranbaxy Laboratories Ltd og Ranbaxy (UK) Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-586/16 P)

(2017/C 030/27)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Sun Pharmaceutical Industries Ltd, tidligere Ranbaxy Laboratories Ltd og Ranbaxy (UK) Ltd (ved solicitors R. Vidal og A. Penny samt barrister B. Kennelly, QC)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom i sag T-460/13 ophæves, for så vidt som den frifinder Europa-Kommissionen i det søgsmål, som appellanterne har anlagt med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 19. juni 2013 i sag COMP/39226 — Lundbeck (citalopram), hvorved det blev fastslået, at der forelå en overtrædelse på grund af formålet af artikel 101, stk. 1, TEUF og artikel 53 EØS, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- Afgørelsens artikel 1, stk. 4, annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- Afgørelsens artikel 2, stk. 4, annulleres, for så vidt som appellanterne herved pålægges bøder, eller subsidiært nedsættes bødebeløbet.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger og andre omkostninger og udgifter i forbindelse med denne sag, og der træffes bestemmelse om enhver anden foranstaltning, som Domstolen måtte finde passende.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Retten foretog en urigtig anvendelse af det kriterium til påvisning af en overtrædelse af artikel 101, stk. 1, TEUF »på grund af formålet«, der blev opstillet af Den Europæiske Unions Domstol (herefter »EU-Domstolen«) i *Cartes Bancaires* mod Kommissionen, C-67/13 P, ECLI:EU:C:2014:2204 (herefter »*Cartes Bancaires-dommen*«). Aftalen mellem appellanterne og H. Lundbeck A/S (herefter »Lundbeck«), der trådte i kraft den 16. juni 2002 (herefter »aftalen«), var ikke i kraft af selve sin karakter skadelig for konkurrencen. Dens formål var umiddelbart at bilægge en patenttvist mellem appellanterne og Lundbeck. En stillingtagen til, hvorvidt aftalen faktisk var skadelig for konkurrencen, krævede at Kommissionen undersøgte dens virkninger.

2. Retten foretog en åbenbar urigtig gengivelse af beviserne i sine sagsakter, da den fastslog, at der på tidspunktet for indgåelsen af aftalen forelå en materiel »potentiel konkurrence« mellem appellanterne og Lundbeck. Kommissionen var forpligtet til objektivt at påvise, at appellanterne havde en realistisk og konkret mulighed for at indtræde på markedet på en økonomisk rentabel måde. Bevismaterialet dokumenterede, at (a) en sådan indtræden forud for aftalens udløb ikke var en realistisk eller konkret mulighed, hverken objektivt eller i henseende til økonomisk rentabilitet, og at (b) appellanterne i de forhandlinger, der førte til aftalen, ikke havde noget incitament til at være sandfærdige med hensyn til deres villighed til at indtræde på markedet, og at de vildledte Lundbeck til at indvillige i både at levere sine egne produkter til appellanterne til en nedsat pris og til at foretage en betaling til appellanterne. Dette gjorde det faktisk muligt for appellanterne umiddelbart at indtræde på markedet, hvilket de åbenbart ikke ellers kunne have gjort. Retten undlod at tage hensyn til den afgørende forskel mellem appellanterne og de øvrige generiske fabrikanter, der indgik aftaler med Lundbeck, som består i, at appellanterne ikke havde nogen realistisk og konkret mulighed for at opnå en markedsføringstilladelse inden for aftalens tidsramme.
3. Under alle omstændigheder burde appellanterne ikke være blevet pålagt nogen sanktion. På tidspunktet for indgåelsen af aftalen blev en sådan aftale ikke i henhold til Kommissionens retningslinjer anset for at udgøre en overtrædelse »på grund af formålet«. Der var tale om en ikke tidligere belyst situation, hvor Lundbeck umiddelbart var beskyttet imod konkurrence i form af sine patenter og lovgivningsmæssige barrierer, og hvor appellanterne faktisk forbedrede deres evne til at konkurrere med Lundbeck på det relevante marked ved at opnå leverancer af Lundbecks produkt til nedsat pris, som appellanterne kunne etikettere som deres egne. Ved den appellanterne pålagte sanktion blev der set bort fra, at der var tale om en overtrædelse, som ikke tidligere var blevet belyst, samt Kommissionens urimeligt lange sagsbehandlingstid: Der kunne let være givet appellanterne meddelelse om undersøgelsen mere end fem år forud for den faktiske meddelelse.

**Appel iværksat den 18. november 2016 af Generics (UK) Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Afdeling) den 8. september 2016 i sag T-469/13, Generics (UK) mod Kommissionen**

(Sag C-588/16 P)

(2017/C 030/28)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Generics (UK) Ltd (ved advocaat I. Vandenborre og Rechtsanwalt T. Goetz)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dommen ophæves, eller der træffes anden rimelig bestemmelse.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. **Første anbringende.** Retten har ikke påvist, at de mindelige aftaler udgør overtrædelser »på grund af formålet« som omhandlet i Cartes Bancaires-dommen. Navnlig har Retten ikke redegjort for, hvorledes de mindelige aftaler i sig selv afslører en tilstrækkelig grad af skade for konkurrencen til, at det er ufornuddigt at vurdere deres faktiske og potentielle virkninger. I stedet har Retten udtrykt tvivl og usikkerhed i forhold til kritiske punkter i analysen af de mindelige aftaler.
2. **Andet anbringende.** Det bevismateriale, der ligger til grund for Rettens konklusioner, opfylder ikke det krav om nøjagtigt, pålideligt, konsekvent og omfattende bevismateriale, som Domstolen har identificeret som nødvendigt for at løfte bevisbyrden i forhold til en overtrædelse »på grund af formålet«.
3. **Tredje anbringende.** Retten vender bevisbyrden, når den som betingelse for Generics (UK)'s forfægtelse af de mindelige aftalers lovlighed pålægger dette selskab et krav om at godtgøre, at en tvist bestemt ville være blevet en følge i tilfælde af en lancering med risiko, og at Generics (UK) bestemt ville have tabt tvisten.